

La foguera de les vanitats falleres

Era per ara apagada la foguera de les vanitats falleres, que un dels habituals d'aquest setmanari semisicilià, J.F. Mira, va confeccionar un *contrapunt* a propòsit del fenomen *josefino*. L'autor, amb la punteria característica, constata la contradicció de la massa censal de la ciutat de València. Una comunitat en general "individualista, menfotista, indisciplinada, desconjuntada, fluixa i poc perseverant", que, quan es tracta de les falles —i només per aquest mòbil—, ja!, fa 180 graus sobre si mateixa.

L'abúlia freqüent queda eclipsada per la capacitat de mobilització i organització de les comissions falleres. Organigrames eficients, teixit operatiu, decisió, energia: causa. I això, ¿per què? "¿per què els valencians manifesten aquesta fantàstica capacitat d'organització eficaç per a una festa... i només per a una festa?", inquiria i es lamentava Mira. És evident que no seré jo qui contestarà la pregunta: si m'ho sabera, ho patentaria a Suïssa i viuria de renda per tal de no defraudar l'espècie ni l'especificitat.

El trajecte vital, entre altres ofertes, sempre ha deparat fórmules per a curar incapacitats individuals, patologies íntimes, ni que siga eventualment, a través de la col·lectivitat. El carrer va plètòric de tolerants que desfan els 180 graus quan retornen al domicili. Els emplaçaments militars registren un índex d'audàcia per metre quadrat que fa feredat, sobretot si el comparem amb el grau de covardia domèstic. I etcètera. La condició humana i Freud tenen aquestes manies. Per la mateixa regla de tres, segurament, l'activisme faller resol les frustracions microscòpiques d'una bona part

dels seus protagonistes, en una o altra dimensió. En segons quins casos, les vel·litats polítiques, les vocacions de dirigisme, les notorietats oprimides, els afans de tallar el bacallà, l'ànima de ser epicentre... troben solució satisfactòria en el reducte del casal —Unió Valenciana, per il·lustrar el cas, va nàixer en un casal—.

I, després de tot, un no podria ser president o vice-president, secretari o vice-secretari, delegat o subdelegat, tresorer, vocal, relacions públiques, concitar l'atenció del veïnat, ser motiu d'homenatge o ser reina per tres dies en l'escala sòcio-laboral quotidiana.

Miquel Alberola

Una de jutges

Per ací dins trobaran vostès un paper de Jordi Bigas (ecologista transhumant) sobre el judici als Sis de Birmingham, o millor dit sobre el seu alliberament després d'haver-se fet vellets a les presons britàniques.

Els sis que ara la justícia britànica ha decidit que no havien posat les bombes que deien que havien posat i que, per tant, són innocents, estaven acusats de rebentar uns quants *pubs* de la ciutat anglesa, en el nom de l'Exèrcit Republicà Irlandès.

Els jutges finalment han cedit a les evidències que, entre altres molts, havia anat acumulant un diputat laborista, i han reconegut que la justícia de la seua majestatat pura i simplement s'equivocava.

I a partir d'ací comença la part sucosa de la història. L'equivocació no hi ha manera d'arreglar-la, és obvi, però almenys els sis de Birmingham, si no passa res, cobraran una sucosa compensació econòmica pel seu captiveri (¿o hauríem de dir-ne, a la vista que fou il·legal, segrest?). Però no tan sols això. A més el ministre de justícia ha ordenat una investigació tan grossa i llarga com calga que mire d'evitar la repetició de casos com aquest que ens ocupa. Caiga qui caiga i caiga com caiga.

Ja veurem què acabarà passant. Tampoc no cal excitar-se massa. Però la comparació és inevitable: un dia d'aquests l'Audiència Nacional de Madrid ha decidit que Carles Castellanos no era culpable de res. Però el senyor Castellanos s'havia passat previament un grapat de mesos tancat en una presó, esperant un judici que ha tardat molt de temps i que, al final, va i resulta que ha demostrat que, a ell, no hi havia

cap motiu per tancar-lo. Evidentment el govern de Sa Majestat no ha iniciat cap investigació sobre com pot ser que la justícia vaja com va i un ciutadà pugua trobar-se en un bollit com aquest.

I dic Carles Castellanos perquè em ve al cap. Però supose que d'ací un temps direm el mateix de la Núria Cadenas (a qui les instruccions fiscals no troben un comportament més perillós que les seues "fortes tendències nacionalistes") o una caterva de casos semblants que deuen córrer per Euskadi. O...

No és que vulga dir que una investigació com la que han proposat els anglesos arregle res. Només vull dir que consola una miqueta més això que saber-se indefensos i lligats de mans i peus.

Vicent Partal

